

Ajattelin etten ehkä koskaan pääsisi Nilgiriin, kunnes sitten puolestani oltiin tehty apurahahakemus. Sain eräänä päivänä kirjeen, jossa luki että olin saanut apurahan Nilgirin kuvausmatkaa varten.

Lensin Bangaloren kaupunkiin Etelä-Intiaan. Sieltä alkoi noin 12 tuntia kestävä linja-automatka ylös vuorille. Pitkän matkan aikana mieleeni tuli tapaus jonka eräs intialainen kertoi.

Kysymys oli mustasta magiasta, jonka on sanottu olevan voimallista Etelä-Intiassa, ja sitä oli käytetty hänen ystäväpiirissään. Hänen tuntemansa nainen oli valinnut aviomiehen josta naisen äiti ei pitänyt. Tuleva anoppi meni hakemaan apua noidalta päästäkseen eroon vävystä. Kun häyö oli ohi, vaimolle alkoi kasvaa karvaa ympäri kehoa. Kymmenessä päivässä morsian oli menettänyt kauneutensa ja kuihtui silmissä. Hän sai raivokohtauksia ja kävi miehensä kimppuun. Ystäväni meni katolisen manaajan luo hankkiakseen pariskunnalle apua. Mutta manaaja sanoi hänelle että henki oli liian voimakas eikä hän voinut sille mitään. Vihdoin Keralasta löytyi tarpeeksi voimakas manaaja, joka karkotti hengen. Vaimo palautui nopeasti normaaliksi.

Linja-auton ikkunasta näkyy että maasto alkaa vähitellen kohota. Mysoren jälkeen alkaa villieläinten puisto, jossa elää elefanteja, tiikereitä, apinoita, puhveleita jne. Sitten rahastaja jakaa kaikille oksennuspussit; edessä on paha, kiemurainen ja vaarallinen tie. Ennen kuin on ajettu tuntiakaan kaksi matkustajaa jo oksentaa. Ja taistelu matkapahoinvointia vastaan jatkuisi seuraavat neljä tuntia.

Vihdoin auto on Ootyssa. On satanut rankasti, ja maa on ruosteenruskean veden peitossa. Seison linja-autoaseman katoksen alla ja mietin tuleekohan yhteyshenkilöni vastaan. On tullut hämärä. Sitten ystävällisennäköinen, noin 50-vuotias badagamies tulee hakemaan minua. Hänen nimensä on Nallan. Hän on toinen kylän sairaanhoitajista - jonka apua tulen tarvitsemaan järkyttävällä tavalla. Kerron siitä myöhemmin.

On jo täysin pimeää kun pääsemme Kotagirin lähellä olevaan pieneen kylään, jossa on ensimmäinen majapaikkani. Talo on maalattu keltaiseksi ja ruskeaksi. Makuuhuoneen nurkassa, sängyn vieressä on kivääri villipetojen varalle. Erityisesti varoitetaan lähistöllä vaanivista tiikereistä, jotka ovat syöneet badagoiden koiria. Käymälän seinällä kävelee valtava, kämmenenkokoinen, musta hämähäkki, jolla on kahdeksan mustaa, pitkää jalkaa.

Seuraavana päivänä muutan naapuritaloon, joka on uusi, tyhjä, kaksikerroksinen, valkoinen rakennus. Sovimme taloa vuokraavan naapurin isännän kanssa että hankin tarvikkeita taloon. Menemme ostamaan hellaa Kotagirista. Se on kauniisti kirjailtu keittolevy, jonka mukana saamme ilmaisen kattilan, company's gift. Hellassa on monimutkaisia toimintoja, jotka myyjän mukaan ovat kuitenkin useless: hot pot stir fry milk water soup. Tulevan asuntoni käymälässä on samanlainen hämähäkki kävelemässä pitkin seinää, mutta hiukan isompi.

Kun talo on sisustettu, alan valmistaa käsikirjoitusta dokumenttiin nimeltä Nilgirin tarinoita.

Kertoja: ”Kun olin nuori luin Riversin tutkimuksia ihmeellisestä heimosta, joka asuu kaukana Intiassa Nilgiri-vuorella. Ja siitä että siellä kasvaa villiruusupensaita, orvokkeja ja liljoja, jotka ovat teelautasen kokoisia. Kaikki Nilgirissä oli suurempaa kuin meillä Suomessa.

Kun matkalainen on päässyt ensin ikuisten pilvien yläpuolelle, hän näkee vuoret jotka hohtavat sinisen eri sävyissä kuin pysähtyneet aallot. Nilgiri nimi tulee sanskritinkielistä sanoista nilam - sininen ja giri - vuori. Nilgiri on se paikka joka muistuttaa paratiisin riemuista, ja siellä asuu ihmeellinen todaheimo.

Todat ovat pidempiä kuin muut ja suoria kuin kanget. Miehet ovat karvaisia, ja heidän musta tukkansa roikkuu pitkinä kähäröinä pitkin selkää. Heillä kaikilla on samanlainen vaate, vaaleasta pellavasta tehty viitta, jota he sanovat putkuliksi.

He eivät tiedä mitä tarkoittaa valehteleminen, sellaista sanaa ei ole heidän kielessään. He eivät ole kiinnostuneet omaisuudesta. Ainoa asia joka heitä kiinnostaa ovat puhvelit.”